

Súd: Krajský súd Trenčín  
Spisová značka: 5CoPr/2/2019  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3712204753  
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2019  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony  
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3712204753.3

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobcu Ing. U. D., nar. XX.X.XXXX, bytom Q. XXXX, zastúpeného JUDr. Mariánom Rojkom, advokátom, so sídlom Železničná 90/12, Považská Bystrica proti žalovanému FCP - SK, s.r.o., so sídlom Slovnaftská 100, Bratislava, IČO 44 605 391, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Strapáč, PhD., s.r.o., so sídlom Májová 1582, Čadca, o neplatnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, na odvolanie oboch strán sporu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č.k. 5Cpr/1/2012-332 zo dňa 26. novembra 2018, takto

### rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výrokoch II., III. a V. **p o t v r d z u j e .**

Žiadna zo strán **n e m á** na náhradu trov konania právo.

### o d ô v o d n e n i e :

1. V predmetnom spore sa žalobca domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru daného mu žalovaným a náhrady mzdy. V poradí prvým rozsudkom č.k. 5Cpr/1/2012-92 zo dňa 10. septembra 2012 súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol. Rozsudok bol zrušený uznesením tunajšieho odvolacieho súdu č.k. 6CoPr/2/2012-109 zo dňa 10. marca 2015. Následne, v poradí druhým rozsudkom č.k. 5Cpr/1/2012-164 zo dňa 11. augusta 2015 súd prvej inštancie opätovne žalobu žalobcu zamietol. Na odvolanie žalobcu tunajší odvolací súd rozsudkom č.k. 6CoPr/7/2015-191 zo dňa 28. septembra 2016 tento rozsudok súdu prvej inštancie v časti zamietnutia žaloby žalobcu o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zmenil tak, že určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobcovi žalovaným listom zo dňa 12.03.2012 je neplatné a v časti zamietnutia žaloby žalobcu o zaplatenie náhrady mzdy rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2. V poradí tretím, v tomto odvolacom konaní preskúmaným rozsudkom č.k. 5Cpr/1/2012-332 zo dňa 26. novembra 2018, súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 515,16 eur s 9% ročným úrokom z omeškania od 31.5.2012 do zaplatenia, sumu 772,74 eur s 8,75% ročným úrokom z omeškania od 30.6.2012 do zaplatenia, sumu 772,74 eur s 8,75% ročným úrokom z omeškania od 31.7.2012 do zaplatenia, sumu 809,53 eur s 8,75% ročným úrokom z omeškania od 31.8.2012 do zaplatenia, sumu 735,94 eur s 8,75% ročným úrokom z omeškania od 30.9.2012 do zaplatenia, sumu 846,33 eur s 8,75% ročným úrokom z omeškania od 31.10.2012 do zaplatenia, sumu 772,74 eur s 8,75% ročným úrokom z omeškania od 30.11.2012 do zaplatenia, sumu 662,35 eur s 8,75% ročným úrokom z omeškania od 31.12.2012 do zaplatenia, sumu 809,53 eur s 5,75% ročným úrokom z omeškania od 31.1.2013 do zaplatenia a sumu 367,97 eur s 5,75% ročným úrokom z omeškania od 14. 2. 2013 do zaplatenia, všetko do 15 dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol a rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 30,84 %, ktorú náhradu

trov konania je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi, do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, ktoré po právoplatnosti rozsudku vydá súdny úradník. Na odôvodnenie tohto rozsudku súd uviedol, že rozsudok, ktorým bolo určené, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobcovi žalovaným listom zo dňa 12. 3. 2012 je neplatné, nadobudol právoplatnosť dňa 31. 10. 2016 a dovolanie, ktoré podal žalovaný proti tomuto rozsudku bolo najvyšším súdom odmietnuté. V časti sporu o náhradu mzdy preto súd prvej inštancie vykonal znalecké dokazovanie, z ktorého zistil, že priemerný hodinový zárobok na pracovno-právne účely v zmysle § 134 Zákonníka práce vypočítal znalec zo zaúčtovanej mzdy za I. štvrťrok 2012 vo výške 6,4444 eur za hodinu. Brutto náhradu mzdy podľa počtu pracovných dní a hodín pripadajúcich za sledované obdobie od 14.5.2012 do 14.2.2013 vyčíslil znalec vo výške 9.898,64 eur a vyčíslil aj ilustratívny výpočet netto náhrady mzdy podľa počtu pracovných dní a hodín pripadajúcich za rozhodné obdobie a to vo výške 6.943,50 eur. Žalobca podaný znalecký posudok namietol, pretože znalec pri určení priemerného hodinového zárobku vychádzal z toho, že žalobca v I. štvrťroku 2012 odpracoval spolu 22 dní a 176 hodín a preto je možné použiť priemerný zárobok za I. štvrťrok 2012 podľa názoru znalca. Žalobca bol ale od 30.1.2012 práceneschopný a teda nebola splnená podmienka odpracovania aspoň 22 dní alebo 170 hodín v rozhodujúcom období, keď podľa § 144a ods. 3 písm. a) Zákonníka práce ako výkon práce sa na účely dovolenky okrem dôb uvedených v odseku 2 neposudzuje ani doba dočasnej PN zamestnanca pre chorobu alebo úraz, okrem dočasnej PN zamestnanca vzniknutej v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolenia, za ktoré zamestnávateľ zodpovedá. Znalec zaslal súdu vyjadrenie poukazujúc na to, že pri výpočte vychádzal zo mzdového listu, ktorý bol v súdnom spise, z ktorého vyplývalo, že táto mzda bola žalobcovi vyplatená, čo nikto zo zúčastnených strán nenamietal. Poukazoval na to, že podľa § 134 ods. 3 Zákonníka práce, ak zamestnanec v rozhodujúcom období neodpracoval 22 dní alebo 170 hodín, používa sa namiesto priemerného zárobku zárobok pravdepodobný, ktorý sa zistí zo mzdy, ktorú zamestnanec dosiahol od začiatku rozhodujúceho obdobia, alebo zo mzdy, ktorú by zrejme dosiahol. Mal za to, že podľa predloženého mzdového listu žalobca odpracoval 22 dní a preto použil mzdové údaje za I. štvrťrok 2012 a stanovil priemerný hodinový zárobok. Uviedol, že pokiaľ by žalobca u zamestnávateľa pracoval, tak pravdepodobný zárobok mohol znalec zistiť buď priamo z hrubej mzdy, ktorú dosiahol od začiatku rozhodujúceho obdobia, aj keď neodpracoval 22 dní alebo 170 hodín a v takom prípade by bol výpočet zhodný s výpočtom, ktorý znalec uviedol v znaleckom posudku za predpokladu, že by sa brala do úvahy hrubá mzda, teda mzda, ktorú zamestnanec dosiahol a ktorá mu bola vyplatená. V prípade, že by sa hrubá mzda za január a február 2012 opravila na základe toho, že žalobca nastúpil dňa 30. 1. 2012 na PN, tak potom by bol priemerný hodinový zárobok a z neho stanovená náhrada mzdy za sledované obdobie iné a vyššie ako v znaleckom posudku. Tento rozdiel by bol spôsobený tým, že vo februári 2012 je v mzdovom liste uvedené, že žalobca odpracoval 4 dni, resp. 32 hodín a bola mu priznaná iba základná mzda bez benefitu. Tento postup možno použiť u zamestnanca, ktorý počas pracovného obdobia nebol v pracovnom pomere, ale aj u zamestnanca, ktorý čas rozhodného obdobia odpracoval. Znalec poukazoval na to, že podmienky odmeňovania pracovníka je možné vyvodiť z jeho pracovnej zmluvy, pričom podľa tejto bola dohodnutá hrubá mzda za plný odpracovaný mesiac vo výške 800,- eur a ako benefit dohodnutá odmena za používanie súkromného motorového vozidla 400,- eur mesačne. Tu znalec poukazoval na to, že ak by sa mal pravdepodobný zárobok určiť podľa druhého spôsobu, t. j. zo mzdy akú by zamestnanec zrejme dosiahol, tak je sporné, či sa má do výpočtu zahrnúť aj benefit - odmena za používanie súkromného vozidla, keďže súkromné vozidlo zamestnanec nepoužíval. Rozhodujúcimi otázkami teda tu bude, či sa má pri výpočte použiť priemerný zárobok zo mzdového listu (zo skutočne vyplatenej mzdy v rozhodnom období, ako to vypočítal v znaleckom posudku) alebo sa má vychádzať z pravdepodobného zárobku. V prípade, že by sa vychádzalo z pravdepodobného zárobku, je potrebné určiť, či sa má pre výpočet upraviť mzda za január a február 2012 z dôvodu, že zamestnanec bol od 30. 1. 2012 na PN a potom vychádzať pri výpočte z takto upravenej hrubej mzdy vrátane benefitu za obdobie od januára 2012 a počtu odpracovaných hodín do nástupu na PN a druhou možnosťou je stanoviť pravdepodobný zárobok bez benefitu s tým, že po vyriešení tohto právneho problému by bolo možné dopracovať znalecký posudok. Zástupca žalovaného navrhol doplniť znalecký posudok, pričom znalec by mal vychádzať z priznanej mzdy vo výške 800,- eur bez sumy 400,- eur, čo predstavovalo benefit, ktorý patril žalobcovi len v čase, keď vykonával prácu, a ktorý benefit sa mu vyplácal vo využívaní vlastného motorového vozidla. Na základe pokynu súdu vypracoval znalec dodatok k znaleckému posudku, zo záverov ktorého vyplynulo, že pokiaľ by vychádzal z pravdepodobného zárobku, teda mzdy, ktorú zamestnanec dosiahol od začiatku rozhodujúceho obdobia alebo zo mzdy, ktorú by zrejme dosiahol a to vo výške 800,- eur, by jeho priemerný hodinový zárobok bol 4,5996 eur a hrubá mzda by spolu predstavovala 7 065,03 eur za požadované obdobie. V prípade náhrady mzdy, v ktorej by sa vychádzalo z predpokladanej mzdy 1 200,- eur by táto náhrada za obdobie od 14. 5. 2012 do 14. 2. 2013

predstavovala 10 597,38 eur. Takto zistené skutočnosti súd posúdil podľa § 134 ods. 3 Zákonníka práce a uviedol, že pri určovaní mzdy zamestnanca treba vychádzať z jeho pracovnej zmluvy. Z pracovnej zmluvy žalobcu vyplýva, že mal dohodnutú mzdu vo výške 800,- eur brutto + benefit 400,- eur za používanie vlastného osobného motorového vozidla. Pri určovaní výšky mzdy súd dospel k záveru, že za rozhodné obdobie neprináleží žalobcovi benefit vo výške 400,- eur, pretože v tom čase - rozhodnom období, prácu pre žalobcu nevykonával, teda osobné motorové vozidlo nepoužíval v jeho prospech a na účely výkonu práce a preto mu tento benefit, ktorý stanovil žalovaný paušálne vo výške 400,- eur neprináleží. Preto pri rozhodovaní o nároku na náhradu mzdy súd prihliadol na záver znaleckého posudku ustanoveného znalca, ktorý vypracoval ako verziu č. 1 v dodatku k znaleckému posudku, kde vypočítal z hrubej mzdy žalobcu vo výške 800,- eur hodinovú mzdu vo výške 4,5996 eur, pričom za obdobie od 14. 5. 2012 do 14. 2. 2013 tak vznikol žalobcovi nárok na náhradu mzdy vo výške 7.065,03 eur. Za jednotlivé mesiace od 14. 5. 2012 to je potom náhrada mzdy, tak ako je uvedené vo výroku rozsudku a teda za obdobie od 14. 5. 2012 do 31. 5. 2012 - 515,16 eur, za jún 2012,- 772,74 eur, júl 2012- 772,74 eur, august 2012- 809,53 eur, september 2012 - 735,94 eur, október 2012 - 846,33 eur, november 2012 - 772,74 eur, december 2012 - 662,35 eur, za január 2013 - 809,53 eur a za 10 pracovných dní februára 2013, t. j. od 1.2.2013 do 14.2.2013 - 367,97 eur, čo je spolu už uvedených 7.065,03 eur. Pokiaľ ide o priznanie úroku z omeškania sa súd stotožnil s právnym názorom žalobcu, podľa ktorého v zmysle subsidiárnych ustanovení Občianskeho zákonníka žalobcovi úrok z omeškania prináleží tak ako je uvedené vo výroku rozhodnutia s prihliadnutím na príslušné Nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z. Vzhľadom k tomu, že žalobca požadoval náhradu vo výške 10.800,09 eur s príslušným úrokom, súd vo zvyšku žalobu zamietol. Súd nevyhovel žalovanému, aby mu umožnil túto sumu poukázať do 6 mesiacov od právoplatnosti rozsudku. Vzhľadom na výšku priznanej sumy a na tú skutočnosť, že žalovaný naďalej podniká nevidel dôvod jeho žiadosti vyhovieť a preto určil dobu splatnosti do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku /ďalej len CSP/ a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 30,84 %. Žalobca žiadal priznať celkovo sumu 10.800,09 eur, pričom mu bola priznaná suma 7.065,03 eur. Je nepochybné, že úspech žalobcu predstavuje 65,42 % k úspechu žalovaného 34,58 %. Z uvedeného potom vyplýva, že miera úspechu žalobcu predstavuje rozdiel týchto úspechov ako čistý úspech v rozsahu 30,84 %, ktorý rozsah nároku na náhradu trov konania bol žalobcovi priznaný.

3. Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie obe strany sporu.

4. Žalobca uviedol, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd prvej inštancie odôvodnil zamietnutie zvyšnej časti jeho žalobného nároku tým, že žalobca mal dohodnutý benefit 400,- eur za používanie vlastného vozidla a keďže v rozhodnom období prácu nevykonával, tento benefit mu nepatrí. S týmto žalobca nesúhlasí. Podľa § 119 ods. 3 Zákonníka práce v mzdových podmienkach zamestnávateľ dohodne najmä formy odmeňovania zamestnancov, sumu základnej zložky mzdy a ďalšie zložky plnení poskytovaných za prácu a podmienky ich poskytovania. Základnou zložkou mzdy je zložka poskytovaná podľa odpracovaného času alebo dosiahnutého výkonu. Podľa čl. I. ods. 6. pracovnej zmluvy je stanovená základná (hrubá) mzda v sume 1 200,- eur (ako to vyplýva aj z potvrdenia žalovaného zo dňa 16. 06. 2015), pozostávajúca z výplaty 800,- eur a náhrady za používanie vozidla 400,- eur. Náhrada za používanie vozidla je zložkou základnej mzdy, je dojednanou formou odmeňovania a teda nárokovou zložkou mzdy; zo žiadneho ustanovenia nevyplýva, že by zamestnávateľ bol oprávnený nepriznať zamestnancovi túto zložku mzdy, príp. skúmať, či došlo k splneniu kritérií pre vznik nároku na túto zložku mzdy. Žalobca tvrdí, že táto zložka mzdy nie je ďalšia - nenárokovateľná zložka mzdy, pri ktorej sa zamestnávateľ sám rozhodne, či ju zamestnancovi vyplatí alebo nie, ale jedná sa o zložku základnej mzdy, ktorú je zamestnávateľ povinný vyplatiť, a ktorú je potrebné zahrnúť do priemerného zárobku v zmysle § 134 Zákonníka práce. V zmysle pracovnej zmluvy je základná mzda žalobcu dojednaná vo výške 1 200,- eur/mesačne, preto priemerný zárobok a náhrada mzdy je správne vypočítaná vo verzii č. 2 Dodatku č. 1 k znaleckému posudku č. 1/2018. Ďalej žalobca namietol aj rozhodnutie súdu prvej inštancie o náhrade trov konania. Tu súd prvej inštancie nesprávne posúdil mieru úspechu/neúspechu žalobcu v konaní, pretože „aj podľa CSP sa zásada úspechu vo veci uplatňuje aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o neúspech (procesne neúspešného žalobcu), ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno totiž žalobcu ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Samotný súd k výsledku nedospel sudcovskou úvahou, ale nariadil znalecké dokazovanie.

Je tak preukázateľné, že žalobca nemal a nemohol mať dostatok možností určiť rozsah nároku, tento bol závislý od znaleckého dokazovania. Pokiaľ súd akceptoval znalecký posudok a z tohto vychádzal, teda súd nesporne uznal nárok žalobcu na základe tohto posudku, zamietavú časť odôvodnil výkladom čl. I. ods. 6 pracovnej zmluvy, preto žalobca tvrdí, že ide o uplatnenie zásady úspechu v zmysle výkladu ustanovenia § 255 CSP a pre priznanie časti žalobného nároku podľa znaleckého posudku treba žalobcu považovať za procesne úspešnú stranu. Za základ pri posúdení miery úspechu sa tak považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiahnuté, výška nároku iba je druhotná a nadväzujúca a odborná stránka posúdenia znalcom môže presahovať možnosti strany sporu. Žalobca z týchto dôvodov navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi 10 597,38 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% zo sumy 772,73 eur od 16.06.2012 do zaplataenia, vo výške 8,75% zo sumy 1.159,09 eur od 16.07.2012 do zaplataenia, vo výške 8,75% zo sumy 1.159,09 eur od 16.08.2012 do zaplataenia, vo výške 8,75% zo sumy 1.214,28 eur od 16.09.2012 do zaplataenia, vo výške 8,75% zo sumy 1.103,89 eur od 16.10.2012 do zaplataenia, vo výške 8,75% zo sumy 1.269,48 eur od 16.11.2012 do zaplataenia, vo výške 8,75% zo sumy 1.159,09 eur od 16.12.2012 do zaplataenia, vo výške 8,75% zo sumy 993,50 eur od 16.01.2013 do zaplataenia, vo výške 5,75% zo sumy 1.214,28 eur od 16.02.2013 do zaplataenia, vo výške 5,75% zo sumy 551,95 eur od 16.03.2013 do zaplataenia a prizná mu aj nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %, prípadne aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Žalovaný smeroval svoje odvolanie proti výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým mu bolo uložené zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania zo súm náhrady mzdy. Podľa neho inštitút náhrady mzdy neumožňuje priznať úroky z omeškania a to z toho dôvodu, že toto by prichádzalo do úvahy len vtedy, ak by žalobca nemal možnosť vykonávať prácu v pracovnom pomere u iného zamestnávateľa. Žalobca však túto možnosť mal. Okrem toho mal žalovaný za to, že pracovný pomer so žalobcom skončil platne. Nie je preto dôvod ho sankcionovať úrokmi z omeškania. Žalovaný už v konaní pred súdom prvej inštancie poukázal na právny názor expertky na pracovné právo JUDr. Mgr. Andrey Oľšovskej, PhD., podľa ktorého úroky z omeškania nie je možné pri náhrade mzdy priznať. Ďalej žalobca poukázal na to, že priznanie úrokov z omeškania žalobcovi je v rozpore s dobrými mravmi. Konanie žalobcu bolo špekulatívne, je nesporné, že žalovanému neodovzdal doklad o svojej PN a robil aj podnety na inšpektorát práce, kde žiadal, aby mu žalovaný prideloval prácu. Žalovaný tak konal v nevedomosti, že žalobca je práceneschopný. Je preto potrebné žalovaného, ktorý nemohol mať vedomosť o PN žalobcu, chrániť a žalobcovi úroky z omeškania nepriznať. Nakoniec žalovaný namietal, že náhradu mzdy má žalobcovi podľa rozhodnutia súdu prvej inštancie zaplatiť jednorazovo. Takéto zaplataenie je pre jeho spoločnosť ekonomicky veľmi náročné a preto aj navrhol pred súdom prvej inštancie vypočítať konateľa, ktorý prezentoval jeho postoj. Žalovanému by malo byť umožnené zaplatiť žalobcovi náhradu mzdy bez úroku z omeškania v splátkach do 6 mesiacov, čo by bolo adekvátne s prihliadnutím na povahu sporu, ktorý trvá už od roku 2012. Z týchto dôvodov žalovaný navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, že rozhodne, že žalovaný nemá nárok na úroky z omeškania a istinu žalovanému umožní splatiť v splátkach v lehote 6 mesiacov, prípadne aby rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. K odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný. Uviedol, že trvá na svojom odvolaní a jeho dôvodoch. Pokiaľ ide o procesný úspech žalobcu v spore, poukázal na to, že žalobca bol od začiatku v spore zastúpený advokátom a pri vyčísľovaní nároku na náhradu mzdy bolo jeho povinnosťou uniesť dôkazné bremeno. Nič mu nebránilo v tom, aby v spore predložil súkromný znalecký posudok a na základe neho nárok na náhradu mzdy uplatňoval. Bolo iba na žalobcovi akú procesnú taktiku zvolí v spore a na základe akých skutočností bude svoj nárok uplatňovať. Z týchto dôvodov si žalovaný myslí, že súd prvej inštancie správne v napadnutom rozsudku vyhodnotil mieru procesného úspechu žalobcu a preto považuje odvolanie žalobcu za nedôvodné, a to v celom jeho rozsahu.

7. K vyjadreniu žalovaného na svoje odvolanie žalobca uviedol, že trvá na svojom odvolaní a to aj v časti týkajúcej sa náhrady trov konania. Žalobca sa v spore domáhal náhrady mzdy, ale v zmysle § 134 ods. 1 Zákonníka práce priemerný zárobok na pracovnoprávne účely zisťuje zamestnávateľ. Uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 15.06.2015 bolo žalovanému uložené, aby oznámil súdu priemernú mzdu žalobcu za posledný štvrtrok 2011 a toto žalovaný aj urobil potvrdením zo dňa 16.06.2015. Na základe jeho oznámenia si potom žalobca špecifikoval uplatnený nárok na náhradu mzdy. Následne žalovaný svoje vlastné potvrdenie spochybnil a navrhol vo veci vykonať znalecké dokazovanie, ktoré sa aj uskutočnilo. Jeho tvrdenia, že žalobca mal predložiť súkromný znalecký posudok sú preto účelové. Konanie o

náhradu mzdy je konaním, kde výška plnenia závisí od znaleckého posudku. Ak súd akceptoval znalecký posudok a pri rozhodovaní z neho vychádzal, uznal nárok žalobcu na základe tohto posudku a žalobcu tak musí považovať za procesne úspešnú stranu sporu a patrí mu tak plná náhrada trov konania.

8. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca. Podľa neho odvolanie žalovaného, ktorý namieta, že bol zaviazaný aj k zaplateniu úrokov z omeškania nie je dôvodné. Rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne 6Copr/7/2015 zo dňa 28.09.2016 súd rozhodol, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobcovi listom zo dňa 12. 03. 2012 je neplatné, rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 31.10.2016. Vzhľadom na právoplatné rozhodnutie o neplatnosti skončenia pracovného pomeru je irelevantné, či mal žalovaný za to, že pracovný pomer skončil platne. Tiež zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva, že by právo na úrok z omeškania bolo podmienené možnosťou alebo nemožnosťou pracovať. Úrok z omeškania je majetkovou sankciou za omeškanie pri zaplatení náhrady mzdy. Pri rozhodovaní o priznaní úroku z omeškania nie je rozhodujúce, či žalovaný omeškanie zaviniť, resp. nie je dôležitý dôvod omeškania. Na vznik nároku na úrok z omeškania stačí, že zákonom stanovená lehota plnenia uplynula. Žalovaný v odvolaní nedôvodne poukazuje na okolnosti skončenia pracovného pomeru, pretože súd právoplatne rozhodol o neplatnosti skončenia pracovného pomeru, pričom správnosť tohto rozhodnutia konštatoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením 5Cdo/1/2017 zo dňa 31.01.2018 a Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením II. ÚS 214/2018-9 zo dňa 26. 04. 2018. Žalobca nesúhlasí s poukazom žalovaného na článok A. Oľšovskej, podľa ktorej nie je možné úroky z omeškania priznať. Žalobcov nárok na zaplatenie úroku z omeškania vyplýva z § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 1 ods. 4 Zákonníka práce, a to za každý jednotlivý mesiac odo dňa splatnosti mzdy. Občiansky zákonník je lex generalis, a v dôsledku absencie osobitnej právnej úpravy v Zákonníku práce (lex specialis) je preto potrebné aplikovať § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka na prípady omeškania zamestnávateľa so zaplatením náhrady mzdy zamestnancovi, pričom takýto záver vyplýva aj z konštantnej judikatúry (napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/246/2010, sp. zn. 2Cdo/76/2011, sp. zn. 1Cdo/116/2008). Súd nemá možnosť sám sa rozhodnúť, či úroky z omeškania prizná alebo neprizná, nárok na úrok z omeškania vyplýva zo zákona a keď sú splnené zákonné predpoklady, súd musí priznať úrok z omeškania. Nakoniec žalobca uviedol, že požiadavka žalovaného na povolenie splácania priznanej sumy v šiestich splátkach nie je dôvodná. Žalovaný v konaní nijako nepreukázal, že by bol dôvod na povolenie splátok a toto nevyplývalo ani z výsluchu konateľa žalovaného. Pokiaľ konateľ žalovaného na pojednávaní dňa 5. 11. 2018 uvádzal, že zisk spoločnosti za minulý rok (2017) predstavoval 1.200,- eur, toto nie je pravda. Z verejne dostupných údajov (www.finstat.sk) vyplýva, že žalovaný v roku 2017 dosiahol tržby 560.114,- eur a zisk 48 981,- eur. Pre splnenie podmienky predĺženia lehoty plnenia musia byť splnené a preukázané výnimočné dôvody. Žalovaný takéto dôvody jednak nepreukázal a najmä ním tvrdené dôvody sú nepravdivé. Žalobca preto tvrdí, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolania oboch strán sporu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

10. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal pri rozhodovaní do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými aj právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam strán sporu dodáva nasledovné:

11. Pokiaľ ide o zamietnutie žaloby žalobcu vo zvyšnej časti jeho uplatneného nároku o náhradu mzdy, kedy súd prvej inštancie nesprávne podľa odvolania žalobcu pri výpočte náhrady mzdy nezohľadnil, že žalobca mal v základnej mzde dohodnutý aj benefit 400,- eur za používanie vlastného vozidla, tu je odvolanie žalobcu nedôvodné. V zmysle § 79 ods. 1 Zákonníka práce v znení účinnom ku dňu neplatného skončenia pracovného pomeru žalobcu u žalovaného, ak zamestnávateľ so zamestnancom neplatne skončil pracovný pomer okamžite a ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na

tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí, s výnimkou, ak súd rozhodne, že nemožno od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca naďalej zamestnával a zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy v sume jeho priemerného zárobku odo dňa, keď oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnávaní, až do času, keď mu zamestnávateľ umožní pokračovať v práci alebo ak súd rozhodne o skončení pracovného pomeru. Z uvedeného je zrejmé, že výška náhrady mzdy sa odvíja od sumy priemerného zárobku zamestnanca. Tá sa určí v zmysle § 134 ods. 1 až 3 Zákonníka práce v znení účinnom ku dňu neplatného skončenia pracovného pomeru žalobcu u žalovaného, zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období /ktorým je kalendárny štvrťrok predchádzajúci štvrťroku, v ktorom sa zisťuje priemerný zárobok/ a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období, a ak zamestnanec v rozhodujúcom období neodpracoval aspoň 22 dní alebo 170 hodín, používa sa namiesto priemerného zárobku pravdepodobný zárobok, ktorý sa zistí zo mzdy, ktorú zamestnanec dosiahol od začiatku rozhodujúceho obdobia, alebo zo mzdy, ktorú by zrejme dosiahol. Ďalej je potrebné vychádzať aj z ustanovenia § 118 ods. 2 Zákonníka práce v znení účinnom ku dňu neplatného skončenia pracovného pomeru žalobcu u žalovaného, podľa ktorého mzda je peňažné plnenie alebo plnenie peňažnej hodnoty (naturálna mzda) poskytované zamestnávateľom zamestnancovi za prácu a za mzdu sa nepovažuje najmä náhrada mzdy, odstupné, odchodné, cestovné náhrady vrátane nenárokových cestovných náhrad, príspevky zo sociálneho fondu, príspevky na doplnkové dôchodkové sporenie, príspevky na životné poistenie zamestnanca, výnosy z kapitálových podielov (akcií) alebo obligácií, daňový bonus, náhrada príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca, doplatky k nemocenským dávkam, náhrada za pracovnú pohotovosť, peňažná náhrada podľa § 83a ods. 4 a iné plnenie poskytované zamestnancovi v súvislosti so zamestnaním podľa tohto zákona, osobitných predpisov, kolektívnej zmluvy alebo pracovnej zmluvy, ktoré nemá charakter mzdy a tiež ďalšie plnenie poskytované zamestnávateľom zamestnancovi zo zisku po zdanení.

12. Z uvedeného je zrejmé, že pre určenie výšky náhrady mzdy je určujúce stanovenie priemerného zárobku zamestnanca, ktorý sa určí zo mzdy zo mzdy zúčtovanej zamestnancovi na výplatu v rozhodujúcom období a z obdobia odpracovaného zamestnancom v rozhodujúcom období, resp. ako pravdepodobný zárobok, ktorý sa zistí zo mzdy, ktorú zamestnanec dosiahol od začiatku rozhodujúceho obdobia, alebo zo mzdy, ktorú by zrejme dosiahol. Tu je potom potrebné rozlišovať, či peňažné plnenie, ktoré bolo zamestnancovi zúčtované v rozhodnom období je skutočne mzdou v zmysle Zákonníka práce, teda peňažným plnením poskytovaným zamestnancovi za prácu alebo len iným, ďalším peňažným plnením, ktoré mu zamestnávateľ poskytuje nie za prácu ale v súvislosti s ňou. Nezáleží pritom na tom, ako je takéto peňažné plnenie označené, a teda nie je rozhodujúce ani jeho označenie v pracovnej zmluve. Rovnakým spôsobom treba postupovať vtedy, ak sa musí namiesto priemerného zárobku pre účely náhrady mzdy vychádzať z pravdepodobného zárobku zamestnanca.

13. V zmysle uvedeného je odvolací súd zajedno so súdom prvej inštancie, že v danom prípade nebolo možné pri určení výšky náhrady mzdy prihliadať na peňažný benefit 400,- eur, ktorý mal žalobca ako zamestnanec dojednaný v pracovnej zmluve za používanie vlastného motorového vozidla. Toto peňažné plnenie nebolo dojednané medzi stranami sporu v pracovnej zmluve ako peňažné plnenie za prácu /podľa pracovnej zmluvy „dozorovanie manažment vykonávania činností stavebného dozora v súlade s požiadavkami červeného FIDICu, kontrola súpisov prác vykonávaných zhotoviteľom stavby, poskytovanie relevantných poradenských služieb objednávateľovi“/ ale len ako peňažné plnenie poskytované za používanie vlastného motorového vozidla, teda plnenie poskytované v súvislosti so samotnou prácou žalobcu ako zamestnanca. Súd prvej inštancie preto správne pri určení výšky náhrady mzdy neprihliadal na uvedené peňažné plnenie.

14. Na druhej strane nemožno prisvedčiť ani odvolaniu žalovaného, pokiaľ ide o súdom prvej inštancie žalobcovi priznané úroky z omeškania z náhrady mzdy. Občiansky zákonník je vo vzťahu k Zákonníku práce tzv. lex generalis a v zmysle § 1 ods. 4 Zákonníka práce ak tento v prvej časti neustanovuje inak, vzťahujú sa na individuálne pracovnoprávne vzťahy všeobecné ustanovenia Občianskeho zákonníka, teda aj ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka o úrokoch z omeškania. Tento názor je odobrený aj rozhodovacou činnosťou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky /viď. napríklad uznesenie sp. zn. 1Cdo/116/2008 zo dňa 17.12.2009, uznesenie sp. zn. 2Cdo/76/2011 zo dňa 31.05.2012, uznesenie sp. zn. 5Cdo/8/2012 zo dňa 26.01.2015/. Rovnaký názor zastáva aj Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý naposledy v uznesení sp. zn. III. ÚS 460/2017 zo 4. júla 2017 uviedol, že zamestnávateľ, ktorý sa dostane do omeškania s peňažným plnením voči zamestnancovi, je povinný platiť od vzniku omeškania zákonné úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho

zákonníka v znení neskorších predpisov; ustanovenie § 1 ods. 4 Zákonníka práce nemožno vykladať tak, že by tomuto záveru bránilo. Zamestnávateľ sa dostáva do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, z čoho vyplýva i to, že nasledujúcim dňom vzniká zamestnancovi právo na úrok z omeškania z príslušnej sumy náhrady mzdy.

15. Žalovanému nemožno prisvedčiť ani v jeho názore, že priznanie úroku z omeškania z náhrady mzdy žalobcovi by bolo v rozpore s dobrými mravmi, pretože konanie žalobcu bolo špekulatívne, žalovanému neodovzdal doklad o svojej PN a robil aj podnety na inšpektorát práce, kde žiadal, aby mu žalovaný prideloval prácu, a žalovaný tak pri skončení pracovného pomeru žalobcu konal v nevedomosti, že žalobca je práceneschopný. Konania žalobcu, na ktoré poukazuje žalovaný nastalo ešte predtým ako žalovaný so žalobcom neplatne okamžite skončil pracovný pomer. Nemá tak nijaký súvis s konaním, resp. nekonaním žalovaného ako zamestnávateľa po tom, čo mu žalobca ako zamestnanec namietol platnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru a trval na svojom ďalšom zamestnávaní. Po týchto úkonoch žalobcu mal žalovaný zákonnú povinnosť /§ 79 ods. 1 Zákonníka práce/ poskytnúť žalobcovi náhradu mzdy. Jej nesplnenie, ktoré viedlo k omeškaniu žalovaného sankcionovaného povinnosťou zaplatiť úrok z omeškania, nebolo podľa odvolacieho súdu spôsobené predchádzajúcim konaním žalobcu ale len presvedčením žalovaného o správnosti jeho konania, čomu nasvedčuje aj skutočnosť, že žalovaný aj rozhodnutie tunajšieho odvolacieho súdu o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcu napadol dovolaním a využil aj svoje právo podania ústavnej sťažnosti.

16. Čo sa týka žalovaným namietanej splatnosti plnenia náhrady mzdy určenej v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie, rovnako tu považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie za správny. V zmysle § 232 ods. 3 CSP zákonnú lehotu na splnenie povinnosti určenú rozsudkom súdu možno predĺžiť /či už stanovením dlhšej lehoty na jednorazové plnenie uloženej povinnosti alebo povolením splnenia uloženej povinnosti v splátkach/ len v odôvodnených prípadoch. Bez ohľadu na podstatu uplatnených dôvodov, pre ktoré by mal súd predĺžiť zákonom stanovenú lehotu na splnenie povinnosti uloženej rozsudkom, danosť uplatnených dôvodov musí byť preukázaná a dôkazná bremeno tvrdení o existencii takýchto dôvodov zaťažuje stranu, ktorá predĺženie lehoty požaduje a dôvody pre to uvádza. V tomto spore je takou stranou žalovaný, ktorý v konaní pred súdom prvej inštancie požadoval predĺženie lehoty na zaplatenie náhrady mzdy žalobcovi. Konkrétne dôvody na predĺženie lehoty uviedol vo svojej výpovedi konateľ žalovaného, ktorý poukázal na ekonomickú situáciu spoločnosti žalovaného, konkrétne nízky zisk spoločnosti za minulý rok, množstvo neuhradených pohľadávok a skutočnosť, že banková inštitúcia spoločnosti žalovaného odmietla poskytnúť úver. Uvedené tvrdenia žalovaný nedoložil žiadnym dôkazom a zástupca žalobcu priamo na pojednávaní uviedol, že svoje tvrdenia žalovaný nepreukázal. Za tohto stavu je nutné na tvrdenia žalovaného hľadiť ako na rozporované protistranou a žalovaného tak zaťažovalo dôkazné bremeno preukázania týchto tvrdení. Keďže žalovaný nepredložil ani nenavrhol vykonať žiadny dôkaz na preukázanie svojich tvrdení, sú jeho tvrdenia o ekonomickej situácii spoločnosti, ktorá by mala odôvodňovať predĺženie lehoty na plnenie uloženej povinnosti nepreukázané a súd prvej inštancie preto správne jeho návrhu na predĺženie lehoty na plnenie nevyhovel.

17. Nakoniec odvolací súd ako nedôvodnú vyhodnotil aj odvoláciu námietku žalobcu týkajúcu sa rozhodnutia súdu prvej inštancie o náhrade trov konania. Odvolací súd nezdieľa názor žalobcu, že konanie o náhradu mzdy je konanie, v ktorom rozhodnutie o výške plnenie závisí na znaleckom posudku. Záver súdu a teda aj jeho rozhodnutie o tom, ako vysoká je náhrada mzdy, ktorú je zamestnávateľ povinný poskytnúť zamestnancovi, ktorý mu po neplatnom skončení pracovného pomeru oznámil, že trvá na svojom ďalšom zamestnávaní, závisí na sume priemerného zárobku zamestnanca /viď. vyššie uvedené ustanovenia Zákonníka práce/. Priemerný zárobok zamestnanca sa potom zisťuje spôsobom stanoveným v Zákonníku práce a jeho určenie závisí nielen na zistení rozhodujúcich skutkových okolností ale tiež na ich právnom posúdení. Záver o priemernom zárobku zamestnanca teda nie je skutkovým zistením, ale výsledkom aplikácie právneho predpisu, t.j. právnym posúdením. V tomto zmysle potom rozhodnutie o výške náhrady mzdy nezávisí od znaleckého posudku /ktorý môže zodpovedať len otázky skutkové/ ale od právneho posúdenia súdu. Nie je preto žiadny dôvod aby v prípade, že výška priznaného nároku na náhradu mzdy je nižšia ako bola uplatnená žalobcom v žalobe, bol žalobca považovaný za plne procesne úspešného a bol mu tak priznaný nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

18. Odvolací súd na základe týchto záverov rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v celom rozsahu ako vecne správny.

19. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Žiadna zo strán nebola v odvolacom konaní úspešná a preto odvolací súd rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

#### **Poučenie:**

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa /§ 419 CSP/ v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy /§ 427 ods. 1 CSP/.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom /§ 429 ods. 1 CSP/.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ /§ 428 CSP/.